

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

BOSMOEDERTJE

Sprookjesspel in een voorspel en drie bedrijven

door

YVONNE WAEGEMANS

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

(N° 1010)

1990

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste **VIJFTIEN** tekstbrochures bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: **S.A.B.A.M.**

Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!

© 1988 Toneelfonds J. Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DECOR

Er is maar één decor : de hut van Bosmoeder.

Deze vijfhoekige hut is tegen een rotsspelonk aangebouwd, die geheimzinnige diepten laat vermoeden.

De achtergrond is een ruwe rotswand. In het midden, een oude poort met zware sloten. Een paar in de rots uitgehouwen trappen leiden erheen.

Rechts van die poort een open haard met ketel boven het vuur. Op de grond een bosje rijshout en een kapblok met bijl. Op de ruwe schoorsteenmantel oude kruiken, borden, eventueel een opgevulde uil. Hoger tegen de schoorsteen een hertegewei.

Links van de poort is een kast ingebouwd. Het is een dikke uitgeholde boomtrunk met deurtje. Hij is voor de helft in de muur ingewerkt, opdat Beukenootje erop kan springen.

Boven die tronkkast een brede, boogvormige nis. Daarin de dikbuikige wonderkruik en andere oude kruiken en flessen.

Links in de rechte wand een venster met ronde ruitjes, waardoor men een stukje bos ziet. Het raam staat open en wilde rozen en blauwe meelbloemen ranken naar binnen.

Vooraan, eveneens links, is de voordeur.

Rechts een kleine doorgang tot het zijvertrek.

Aan de wand hangen een dierehuid, een oude koehoorn, een paar bijlen en messen, en een visnet.

Het meubilair, zeer primitief, is gemaakt uit ruwe takken en tronken. De tafel, een dikke tronk waarop een ruwe plank. Kleine stukken tronk doen dienst als stoelen of banken. Bij de haard staat een leunstoel van gevlochten takken. Er hangt een dierehuid overheen.

Er staat ook ergens een spinnewiel.

Het geheel geeft een heel oude, sprookjesachtige indruk.

PERSONAGES

OUDE BOSMOEDER

ALMA, jonge bosmoeder

WITTEKIN, wit haasje

BEUKENOOTJE, eekhoortje

BEZEM-JAN, bezembinder

DOEDEL-DORIS, kermismuzikant

BOCHEL-JAAP, oude herder met bochel, kromme benen en
een dikke wrat op de neus

STOFFEL-KRAB, eerst landloper, daarna visser. Heeft
maar één hand.

ERIN, jonge vuurtorenwachter

KONING HELMAR, vorst van Zonnedal

RIDDER JANUARIUS, ridder uit zijn gevolg

KRENT, jongetje

ROZIJNTJE, zijn ietwat ouder zusje

BOSWOLF, half-wilde, jonge holbewoner

THECLA, heks

BOSGEEST

KABOUTERS

BOSVOLK

V O O R S P E L

(In de leunstoel bij de haard zit de stokoude Bosmoeder. Bezem-Jan en Doedel-Doris staan haar te bekijken.)

BEZEM-JAN : Zie dat daar zitten ! Nu wil ze me wijsmaken dat ze gevaarlijk ziek is ! Ik geloof er geen snars van ! Wat jij, Doedel-Doris ?

DOEDEL-DORIS : Zij ?! Gevaarlijk ziek ? Laat me niet lachen ! Ze is de taaiste vrouw die ik ook gezien heb ! Zo sterk als een eik, wat ik je zeg !

BOSMOEDER : Er is géén boom zo sterk dat hij niet valt door de ouderdom, vrienden. Ik weet toch zelf wel wat ik voel.

DOEDEL-DORIS : Dat heeft mijn grootje twintig jaar lang gezegd. En ze is honderd jaar en dertien maand geworden !

BOSMOEDER : Je hoeft me niet gerust te stellen. Ik ben niet bang voor de dood.

WITTEKIN : (komt op) Bosmoedertje...

BOSMOEDER : Wittekin ?...

WITTEKIN : Ik heb de vogeltjes verteld dat je zo ziek bent en dat je almaardoor praat van op reis te gaan. Ze willen je nog allemaal een liedje komen zingen omdat je zo goed was. Je hebt ze elke winter gevoederd en nooit heb je d'r een gevangen. Maar moet je nu heus op reis gaan, Bosmoedertje ?

BOSMOEDER : Zeg tegen de vogeltjes dat ik graag naar hun liedje zal luisteren. Ik heb er altijd zó van gehouden.

WITTEKIN : (legt zijn kopje in haar schoot) Heb je van mij ook gehouden, Bosmoeder ?

BOSMOEDER : Alles wat leeft en lijdt in dit bos heb ik graag gezien. En nóg...

BEZEM-JAN : Nu, van onze vriendschap mag je toch ook niet klagen, Bosmoeder ! Je naam is als een duif die almaardoor mijn hut in- en uitvliegt !

DOEDEL-DORIS : Bosmoeder achter en Bosmoeder voor ! Bosmoeder, Bosmoeder, immerdoor !

BEZEM-JAN : Ligt er een kindje met koortsen of kramp,...

DOEDEL-DORIS : Is er geen olie meer in mijn lamp,...

BEZEM-JAN : Is onze pap al tot water verdund...

DOEDEL-DORIS : Is in mijn beurs kruis noch munt !

BEZEM-JAN : Sterven de muizen in onze schapraai...

DOEDEL-DORIS : Zien we van honger zo zwart als een kraai...

SAMEN : Bosmoeder, Bosmoeder, achter en voor ! Bosmoeder,
Bosmoeder, immerdoor !

BOSMOEDER : Het doet me plezier dat te horen, vrienden !
Nu valt het me heel wat lichter bij jullie te komen
aankloppen in mijn nood.

BEZEM-JAN : Nood, zeg je ? Hoe kan jij in nood zijn, jij
die iedereen kan helpen ?

BOSMOEDER : Mijn krachten gaan snel achteruit. Ik heb drin-
gend behoefte aan een helpende hand hier in mijn hut.

BEZEM-JAN : (krabt zich onder de muts)

DOEDEL-DORIS : En je hebt hier twee kostgangers ter liefde
Gods of voor de lol, ze hebben niks anders te doen
dan voor jou in de weer te zijn ! Of doen ze dat
niet, die luie bliksems ?

WITTEKIN : Als wij zulke sterke poten hadden als jij en
Bezem-Jan, dan zou Bosmoeder bij niemand om hulp moe-
ten bedelen, laat Wittekin je dat vertellen !

BOSMOEDER : Ze doen wat ze kunnen en zelfs méér dan dat.
Maar in jouw hut zijn zoveel sterke jonge handen,
Bezem-Jan, kun je er niet een paar lenen aan de Bos-
moeder, voor een poosje ?

BEZEM-JAN : De oudsten moeten bezemrijs zoeken en bezems
binden, en de anderen moeten moeder Kathrijne helpen.
Ik zou niet graag met haar in botsing komen, zie je.
Maar hij daar... Hij heeft geen vrouw, geen kinderen
en geen zorgen, hij kan je beter helpen dan ik !

DOEDEL-DORIS : (parlando) Ei, wie spreekt mij van werken,
als de kermis mij wacht ! Waar de hesp van het verken,
en de vlaai op mij lacht ? Doedele-Doris, daar moet
je naartoe ! Doedele-Doris dat word je niet moe !
Doedele-Doris, die brengt plezier ! Doedele-Doedele-
Doris is hier !

BEZEM-JAN : Ja, dat heb je van zo'n kermisvogel, Bosmoeder !

Je moet hem nog wat méér verwennen !

DOEDEL-DORIS : O, maar ik vraag niet veel ! Alleen wat olie voor mijn lamp, want het wordt al donker buiten. En als ik terugkom van de kermis, doe ik al wat je wil. Krijg ik nu wat olie, mijn lieve wouwe dot ?

BOSMOEDER : Wittekind...

WITTEKIN : Ja, Bosmoeder. (haalt de oliekruike)

BEZEM-JAN : Ik kan hier niet binnenkomen zonder honger te krijgen ! Er hangt hier altijd zo'n lekkere geur van vers brood ! Is er nog eentje te veel voor mij ?

BOSMOEDER : Vul jij je lamp maar zelf, Doris. Toe, Wittekin, kijk eens wat er nog in de schapraai is voor Bezem-Jan.

WITTEKIN : Er is nog maar één broodje meer, Bosmoeder.

BEZEM-JAN : Méér moet ik niet hebben.

DOEDEL-DORIS : Héé, jij, schrokhals ! Elk de helft, Bosmoeder !

BOSMOEDER : Geef het hen, Wittekin.

WITTEKIN : (haalt het brood met tegenzin) Nu is er niets meer ! En wie zal er nu ander bakken ?

BEZEM-JAN : Maak je geen zorg, Wittekin ! Hier komen nog handen te veel !

WITTEKIN : (geeft hen het brood)

BOSMOEDER : Eerlijk delen, jongens.

BEZEM-JAN : (haalt een lierenaar uit zijn zak en snijdt het brood middendoor)

DOEDEL-DORIS : Hee jij ! Een beetje meer links, asjeblief !

BEZEM-JAN : Dààr, haarkliever !

DOEDEL-DORIS : Mooi zo ! Daar gaan we dan, Bosmoeder ! Ik breng je iets mee van de kermis ! Ajuus ! (zingend af)

BEZEM-JAN : Die schuimer ! Tja, dan ga ik ook maar. Wat ik wou zeggen, Bosmoeder... Als het ooit zo ver zou komen met jou... Het hoeft daarom nog niet dadelijk, maar een mens blijft altijd sterfelijk, nietwaar, zal je dan eens denken aan mij en mijn gezin ? Ik bedoel... we zijn met zovelen en deze hut is heel wat ruimer en steviger dan de mijne.

BOSMOEDER : (sluit moe de ogen) Ik zal eraan denken, Bezem-Jan.

BEZEM-JAN : Nou dan... goeie avond ! (af)

WITTEKIN : Hier zitten we nu... Hun handen zijn altijd gereed om te krijgen, maar geven kennen ze niet. Dat vind ik zo lelijk, Bosmoeder !

BOSMOEDER : Er zijn handen die altijd moeten krijgen en andere die altijd moeten geven in het leven, Wittekin. Maar wie kan geven is rijker dan wie moet krijgen.

WITTEKIN : Zeg, Bosmoeder, dat land waar je nu heen wil, zijn daar ook haasjes ?

BOSMOEDER : Dat weet ik niet, Wittekin. Als er zijn zal ik je komen halen.

WITTEKIN : O ja, Bosmoeder, doe dat asjeblief ! Oei !
(schrikt op, want ineens komt Alma binnengesprongen. Ze is jong, mooi en draagt het haar in twee lange blonde vlechten. Eenvoudig maar netjes gekleed. Ze draagt een bundeltje in een rode zakdoek vastgeknoopt aan een stok.)

ALMA : Neem me niet kwalijk, moedertje, mag ik hier even binnenkomen ? Ik ben zo geschrokken...

BOSMOEDER : Natuurlijk, kind ! Ga zitten ! Wat is er gebeurd ?

ALMA : In het struikgewas... zit de bosduivel !

BOSMOEDER + WITTEKIN : Bosduivel ?!

ALMA : Ja... ik weet het niet. Hij zag er vreselijk uit. Hij had wild haar en grote boze ogen. En hij grijnsde mij aan met blinkende witte tanden, als een wolf. Toen ben ik hard weggelopen.

BOSMOEDER : Dat zal de Boswolf geweest zijn.

ALMA : Boswolf ? Maar hij had een mensengezicht, dat heb ik goed gezien.

BOSMOEDER : Hij heeft ook een mensenhart, maar dat wordt doorgaans vergeten.

ALMA : O... is hij ongelukkig misschien ?

BOSMOEDER : Ik denk dat hij niet eens weet wat geluk is.

ALMA : Had ik dan niet bang moeten zijn ?

BOSMOEDER : Misschien is medelijden wel het enige rechtvaardige gevoel tegenover hem.

ALMA : Had ik dat geweten, dan had ik hem iets vriendelijks kunnen zeggen.

BOSMOEDER : Hij zou het niet eens verstaan hebben, kind.

De mensen hebben hem zo gemaakt dat hij de taal van de goedheid niet eens kent.

BEUKENOOTJE : (komt binnengelopen) Bosmoeder ! (ziet Alma)
O !

BOSMOEDER : Zeg het maar, Beukenootje.

BEUKENOOTJE : Nu heb ik mijn hele bekomst van de mensen, .
Bosmoeder ! Nu ben ik overal geweest en nergens hebben ze tijd voor jou. Ze zijn op het land, ze doen de was, bij de kolenbrander is het achtste jongske gekomen...

BOSMOEDER : Kindje, Beukenoot.

BEUKENOOTJE : Het achtste kindje gekomen en zo van alles.
Alles krijgt zijn tijd, alleen Bosmoeder niet. O, foei !

ALMA : Bosmoeder, als u wil, mag ik u dan helpen ? Ik ben toch helemaal alleen en weet met mezelf geen raad.

WITTEKIN + BEUKENOOTJE : (aan Bosmoeder's oor) Zeg ja, toe !

BOSMOEDER : Heb je dan geen ouders meer ?

ALMA : Neen. Eerst is vader gestorven en nu is moeder naar hem toegegaan. Maar even voor ze stierf heeft ze me zulke wondere dingen gezegd dat ik niet weet wat ik met mijn leven moet beginnen.

BOSMOEDER : Wat bedoel je, kind ?

ALMA : Wel... ze keek mij aan met zulke vreemde, glanzende ogen en toen zei ze plots ; "Alma, je zal je hart verkruimelen aan alle dolers langs de weg, en eens zal uit opperste nood je geluk geboren worden." En eer ik haar kon vragen wat ik daarvoor moest doen, was zij ingeslapen, voorgoed.

BOSMOEDER : (staart Alma verbaasd aan) Alma... het is goed dat je binnen bent gekomen. Blijf hier.

ALMA : (neemt Bosmoeder's hand) Dank u ! (ineens bang, want ze zag Bochel-Jaap binnenkomen) O, Bosmoeder !

BOCHEL-JAAP : (somber) Jaap is geen menseneter !

BOSMOEDER : Het is onze vriend, Jaap. Wat zal het zijn, beste kerel ?

JAAP : Mijn beer gromt. Kreeg in drie dagen niks te eten.

BOSMOEDER : En nu hebben we net het laatste brood weggegeven.

JAAP : Niks voor Jaap... Nergens iets voor Jaap... (keert zich naar de deur)

ALMA : Wacht even... Bosmoeder, mag ik hem een boterham geven ?

BOSMOEDER : Zoals je wil, kind.

ALMA : (haalt vlug een boterham uit haar bundeltje) Asjeblief, Jaap.

JAAP : (neemt hem aan en bijt erin, grommend van genoeg. Zo bijtend en grommend verdwijnt hij.)

ALMA : Hij leek in zijn schik, hé, Bosmoeder ?

BOSMOEDER : Hij wel, maar wat heb jij nu nog ?

ALMA : O... liefde en lucht !

BEUKENOOTJE : Je krijgt àl mijn beukenootjes !

WITTEKIN : En ik breng je een héle kool !

ALMA : (trekt de diertjes tegen zich aan) Kijk eens aan, Bosmoeder, hoe kunnen we dan nog honger hebben ?

BOSMOEDER : Weet je wát ? Zet buiten enkele vogelknippen, dan kunnen we vanavond gebraden vogeltjes eten.

WITTEKIN + BEUKENOOTJE : (bekijken haar verstomd)

ALMA : (eveneens) Vogeltjes ?! Ik ?!! Ik loop nog liever drie maand zonder eten ! Dat u me zoiets kunt voorstellen, Bosmoeder !

BOSMOEDER : Ik wou alleen maar in je hart kijken, kind. Wie harteloos is voor de dieren, kan voor de mensen niet veel beter zijn.

ALMA : O... ik wist al niet wat ik hoorde !

BOSMOEDER : Nu weet ik wat ik weten moest. Kom eens hier, Alma, dicht bij mij.

WITTEKIN + BEUKENOOTJE : (schuiven ijverig een bankje bij en Alma gaat erop zitten)

BOSMOEDER : Mijn lied is uitgezongen, kind.

ALMA : Zeg dat niet, Bosmoeder ! Ik zal u zó verzorgen...

BOSMOEDER : Stil maar, kind. Als ik heen moet gaan, wil jij dan mijn taak overnemen ?

ALMA : Uw taak ? Wat moet ik daarvoor doen ?

BOSMOEDER : Precies wat je moeder je gezegd heeft : je brood en je hart verkruimelen aan al wat leeft en

lijdt in dit bos.

ALMA : O, Bosmoeder, ik vraag niets beters ! Kijk, soms is het net of ik met mijn hart geen blijf weet... Of ik te véél hart heb. Misschien heeft moeder dàt wel bedoeld...

BOSMOEDER : Maar je zal je leven lang alleen moeten wonen in deze hut, want Bosmoeder is er voor àllen, en niet voor één !

ALMA : Alleen ? Als ik er voor allen ben, zal ik wel nooit alleen zijn !

BOSMOEDER : Je hut zal open staan in voortdurende gastvrijheid, maar als de avondster aan de hemel komt moeten alle vreemdelingen vertrekken. Behalve als ze ziek zijn of in levensgevaar.

ALMA : Dat is zeer wijs, Bosmoeder.

BOSMOEDER : Beukenootje, haal me het kistje en Wittekin, geef me de kruik.

BEUKENOOTJE : (haalt uit de tronk, die als kast dienst doet, een met metaal beslagen kistje)

WITTEKIN : (reikt de oliekruik aan)

BOSMOEDER : (haalt uit het kistje een zware gouden keten)
Kijk, Alma, dat is een wondere gouden keten. Elke dag krijgt die een schakel bij, maar één per dag, en niet meer. Met dit goud kan je alles kopen voor jou en je vele pleegkinderen.

ALMA : Maar dan ben ik rijk, Bosmoeder !

BOSMOEDER : Om anderen rijk te maken, ja !

ALMA : Maar moeder zei dat mijn geluk uit grote nood zou geboren worden.

BOSMOEDER : Niet enkel aan goud of brood heeft men nood, mijn kind. Kijk, dit is olie voor de lampen van de dolers. Deze kruik geraakt nooit leeg, hoe vaak en hoe veel je er ook van deelt.

ALMA : Dat is heerlijk !

BOSMOEDER : (wijst op de gesloten poort) Zie je die poort, Alma ? Op dat slot past één enkele gouden sleutel. En die sleutel is verloren. Zolang je hem niet terug vindt, mag die poort niet open. In geen enkel geval!

ALMA : En wat zit daar achter, Bosmoeder ?

BOSMOEDER : Dat kan ik je niet zeggen, kind. Ik heb die poort nooit open gezien, want ik heb de sleutel nooit gevonden. En ik moest me plooiën naar de zelfde voorwaarden als jij. Maar ik hoop dat jij het geluk beter zal verdienen dan ik.

ALMA : Ik zal mijn best doen om een goeie Bosmoeder te zijn, dat beloof ik u. Kijk, wat is dat ? (kijkt door het raam)

BEUKENOOTJE : (gaat kijken) O, Bosmoeder, het zijn de vogeltjes ! Ze willen u nog eens goeie dag zeggen.

BOSMOEDER : Mijn kleine lievelingen... Wees toch altijd goed voor hen, Alma. Kom, help mij eens... (gesteund door Alma, gaat ze buiten. Men hoort de vogels zingen.

E E R S T E B E D R I J F

(Alma roert in een pot die boven de haard hangt. Beukenootje en Wittekin komen op. Ze maken ruzie.)

WITTEKIN : Lelijke Beukenoot, als je nog één keer aan mijn staart trekt bijt ik rats je oren af !

BEUKENOOTJE : Je denkt zeker dat het spruitkooltjes zijn, Wittekin !

ALMA : Foei ! Dat maakt almaardoor ruzie en dat kan elkaar geen ogenblik missen !

WITTEKIN : Hij moet van mijn staart afblijven, Bosmoeder !

BEUKENOOTJE : 't Zal er van groeien, dat pluisje !

WITTEKIN : Niet iedereen heeft zo'n straatbezem aan zijn rug hangen !

BEUKENOOTJE : Als mijn staart een straatbezem is, dan is die van jou een tandenborstel !

WITTEKIN : O, Bosmoeder, heb ik geen mooi staartje ? (staat op handen en voeten met zijn staart naar Bosmoeder toe)

ALMA : Je bent allebei zeer mooi zoals je bent, mijn vriendjes, en daarbij, luister eens goed : (parlando) Een grote staart, een kleine staart, 't is eender van fatsoen ! Een lange baard, een korte baard, 't is daar niet om te doen ! Alleen de pit, de goeie pit, die binnen in je klokhuis zit, diè is de moeite waard ! (Ze nemen elkaar bij de hand en dansen in het rond terwijl ze het liedje herhalen.)

BEZEM-JAN : (komt intussen binnen en ziet balorig toe.)
Ja, ja, 't is slecht verdeeld in de wereld !

ALMA : (Blijft staan met de diertjes aan de handen.) O, Bezem-Jan !

BEZEM-JAN : Net wat ik zeg... Hier is plaats genoeg om te dansen, en in mijn hut kribbelt en krabbelt het allemaal bovenop elkaar ! 't Is wat moois !

ALMA : Is 't mijn schuld, Bezem-Jan ?

BEZEM-JAN : Wèl, dat vraagt ze nog ! Als ze me bij de oude Bosmoeder zo fijn de baard heeft afgedaan !

ALMA : Wat bedoel je ?

(Beukenootje en Wittekin kijken elkaar verontwaardigd aan.)

BEZEM-JAN : Ach zo, je wist zeker niet dat Bosmoeder deze hut voor mij bestemd had, even voor ze stierf ?

WITTEKIN : Wel, jij grote, dikke leugenaar !

BEZEM-JAN : Zwijg, apekeutel !

WITTEKIN : Ik was er ook bij, Bezem-Jan ! Je hebt net zo lang gezaagd tot Bosmoeder zei : "Ik zal er eens aan denken." En dat was al !

BEZEM-JAN : Denken en doen, dat was hetzelfde bij Bosmoeder.

ALMA : Ik elk geval, Bosmoeder heeft mij uitdrukkelijk gevraagd of ik haar taak wou overnemen en hier blijven. Daar zijn deze diertjes getuigen van.

WITTEKIN + BEUKENOOTJE: (energiek) Zo is het !

BEZEM-JAN : Alles heb je voor jezelf gehouden. Daar heb je die wondere oliekruik die nooit leeggeraakt. Wat kan jij daarmee doen ?

ALMA : De lampen van de zwervers vullen. Dat weet je best.

BEZEM-JAN : En die wondere gouden keten waaraan elke dag een schakel groeit ?

ALMA : Daar help ik jullie allemaal mee uit de nood. Hoeveel schakels heb ik jou al niet gegeven om je een ruime blokhut te bouwen ? Ik vraag mij af wat je te klagen hebt, Jan !

BEZEM-JAN : Dat is allang op.

ALMA : Hoe ?! Al dat goud ? En hoe ver staat je hut ?

BEZEM-JAN : We hebben méér nodig dan een hut ! En wat komt het erop aan bij jou ? Welke schatten zitter er achter die poort verstopt ?

ALMA : Je weet zo goed als ik, dat die poort niet open mag dan met een gouden sleutel en die is verdwenen al zo lang ! Zelfs de oude Bosmoeder wist niet eens waar hij was. Ook zij heeft de poort nooit open gezien.

BEZEM-JAN : Dan wordt het tijd dat iemand anders ze openmaakt ! Een poort dient om opengemaakt te worden. Maar dat is het allemaal niet ! Jij bent als een muis in een kaas, en je gunt een arme mens nog geen beetje plezier ! Broed op je goud tot het een olifant wordt !

ALMA : (pijnlijk) Jan toch...

BEZEM-JAN : We zijn allemaal de kinderen van de Bosmoeder.
We hebben allemaal evenveel recht !

BEUKENOOTJE : Moeten jullie van rechten spreken ? Jullie hebben met z'n allen NIETS, maar dan ook niets gedaan voor de oude Bosmoeder toen ze al zo ziek was en in nood zat ! Jullie komen hier maar om te happen en te gappen, en voor iets anders zijn jullie niet thuis !

BEZEM-JAN : Snotneus ! Als je niet zwijgt maak ik hutsepot van jou !

ALMA : (trekt Beukenootje naar zich toe) Kom hier, mijn beestje... Stil maar !

BEZEM-JAN : (draait zich naar de deur en ziet meteen Ridder Januarius staan) Dààr moet je kijken !

RIDDER JANUARIUS : (ijskoud van versteven deftigheid en oudbakken adel) Goeden avond, mag ik mij even voorstellen ? Ridder Januarius. (buigt en neemt met brede zwaai zijn hoed af)

BEZEM-JAN : Da's zéker een ijsheilige !

ALMA : (buigt) Welkom, edele heer !

RIDDER JANUARIUS : Mijn vorstelijke heer, koning Helmar van Zonedal, wil u met een bezoek vereren. Ontvang hem naar behoren, vrouw Bosmoeder.

ALMA : Koningen en bedelaars zijn hier éven welkom, heer.

KONING HELMAR : (open en gemoedelijk, komt binnen) Zo mag ik het horen, Bosmoedertje ! Want er zijn koninklijke bedelaars en bedelende koningen, en het verschil is niet altijd aan hun kleren te zien.

ALMA : Wees welkom, sire !

BEZEM : 'n Avond, meneer sire !

KONING HELMAR : Goeien avond, beste man ! (Bezem-Jan gaapt de koning aan als een wereldwonder, Alma schuift in-tussen een leunstoel bij.) Nee-nee, Bosmoedertje, liever zo'n gezellige boomtronk ! (Beukenootje en Wittekin sleuren een boomtronk bij.) Wat een leuke lakeien ! (gaat zitten en zucht van voldoening) Hé-hé ! Zo vredig en goed is het hier dat ik bijna zou zeggen : laat mij hier blijven wonen. Ja, lach niet, Bosmoeder-